

Nr 45

Av herr **Svenungsson m. fl.**, *angående reglering av frågan om reseersättning för församlingspräst.*

Det system, som tillämpas för att bereda församlingsprästerskapet resekostnadsersättning för resor i tjänsten, förskriver sig från 1925 och äger uppenbara brister av såväl saklig som teknisk art. Fortfarande utbetalas fasta reseanslag med belopp, som fastställdes för 30 år sedan eller ännu längre tillbaka; fortfarande är högsta belopp för fast reseanslag maximerat till 500 kronor, trots den fördyring av resekostnaderna som ägt rum sedan 1925. Efter särskild ansökan kan dock församlingspräst genom tillfälligt reseanslag erhålla kompensation för utgifter utöver det fasta reseanslaget.

Redan 1946 års prästlönekommitté ställde den frågan, huruvida nu gällande bestämmelser om resekostnadsersättning, tekniskt sett, kunde bibehållas även efter den tillämnade omläggningen av själva avlöningssystemet som sådant och besvarade frågan nekande. Kommittén var av den mening, att starka skäl talade för en betydligt längre gående reform än som omedelbart betingades av själva övergången till det nya avlöningssystemet. Prästlönekommittén föreslog också i sitt slutbetänkande, att reseersättning åt församlingsprästerna skulle utgå efter reseräkning jämlikt föreskrifterna i allmänna resereglementet.

Samma uppfattning hävdades av 1948 års kyrkomöte, som föreslog att intet årligt reseanslag bör ifrågakomma, utan att samtliga reseersättningar böra utgå enhetligt efter reseräkning enligt allmänna resereglementet.

I proposition nr 156 vid 1951 års riksdag framhöll föredraganden, att systemet med särskilda reseanslag åt församlingsprästerna är behäftat med påtagliga brister både av teknisk art och från rättvisesynpunkt och att en övergång till systemet med reseersättning enligt allmänna resereglementet ägde obestridda fördelar. Med hänsyn till en förutsatt översyn av stiftsadministrationen och den pågående översynen av statsförvaltningens reseersättningsbestämmelser kunde dock icke föredraganden förorda, att det av kommittén föreslagna reseersättningssystemet infördes i samband med löneregleringen, utan denna fråga syntes i stället böra upptagas till förnyad prövning vid senare tidpunkt. Riksdagen fann också, med hänsyn till vad föredraganden anfört, att det var ofrånkomligt, att det nuvarande systemet med fasta och tillfälliga reseanslag till församlingsprästerna tills vidare bibehölls. Riksdagen fann dock angeläget understryka, att frågan om rese-

ersättningen borde upptagas till förnyat övervägande så snart ske kan.

Den senare tidpunkt, som föredraganden nämner, torde nu inom kort vara inne. 1949 års reseersättningskommitté har nämligen avslutat sitt arbete den 21 oktober 1953, och stiftskansliutredningen meddelar, att den kommer att slutföra sitt arbete under första halvåret 1957. Under sådana omständigheter bör enligt riksdagens uttalande angeläget vara, att frågan om reseersättning för församlingspräster omedelbart upptages till förnyat övervägande.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställa undertecknade,
att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla
om förslag till reglering av frågan om reseersättning för
församlingspräster till 1958 års riksdag.

Stockholm i januari 1957

David Svenungsson

Harald Hallén

Axel Rubbestad

Gust. V. Staxäng

C. O. Carlsson

Edvin Gustafsson

Sven Antby

i Bogla